జయశ్రీ - డిసెంబర్ 1967

మెత్తని మనస్తత్వానికి కాలేజీ నిర్వచనం పెసరపప్పు.

పెసరపప్పు కథ

సుందరం ఒకసారి పరీక్షగా చూశాడు బెంచీమీద కూర్చున్న ఆ అబ్బాయిని ఆశ్చర్యం కలగ్గా మరోసారి చూశాడు. నిజంగానే ఆ బెంచీమీద కూర్చున్న కుర్రాడు ఎవరో చెబుతుంటే వింటూన్న వాడిలా తలూపుతూ - మౌనంగా శూన్యంలోకి చూస్తున్నాడు.

"రాజారావ్- ఆ అబ్బాయిని చూడు!" అన్నాడు సుందరం.

రాజారావు ఆ వ్యక్తిని చూసి ఆశ్చర్యపోలేదు సరిగదా - "చూశా - ఏమిటీ విశేషం" అన్నాడు.

సుందరానికి కోపమే వచ్చింది. తను ఆశ్చర్యపోయే విషయానికి ఆశ్చర్యపడని మనిషి మీద సుందరానికే కాదు ఎవరికైనా కోపం వస్తుంది - అయినా సుందరం కోపాన్ని చంపుకున్నాడు. రాజారావుకి ఆ అబ్బాయి గురించి తెలిసుండడం వల్లనే ఆశ్చర్య పోవడం లేదని అతను గ్రహించాడు. అందువల్ల అతని కథేమిటో తెలుసుకోవాలను కున్నాడు.

"ఎవర్రా అతను? అలా తలూపుతుండడానికి కారణమేమిటి?" కాశీ మజిలీ కథల్లో గోవడు మణిసిద్ధుణ్ణి అడిగినట్లు అడిగాడు సుందరం.

మణిసిద్ధుడు చెప్పడం ప్రారంభించాడు "మొన్ననే మా బాబాయి మద్రాసునించి వచ్చాడు"

మద్రాసునుంచి వచ్చిన రాజారావు బాబయ్యకీ, ఆ పార్కు బెంచి మీద కూర్చున్న అ కుర్రాడికీ సంబంధమేమిటో సుందరానికి అర్థం కాలేదు. సంబంధమేమిటీ అని అడిగితే రాజారావు ఫోజు కొట్టేస్తాడని భయం వేసి వింటుంటే వాడే చెప్పకపోతాడా అన్న ఉద్దేశం రాగా సుందరం మౌనాన్ని పాటించాడు.

సుందరాన్నించి ప్రశ్ననూహించిన రాజారావు నిరుత్సాహపడ్డాడు. అయినా తన మాటలు సుందరం మీద పని చేశాయని తను గ్రహించినట్లుగా "మద్రాసు నించి వచ్చిన నా బాబాయికీ ఆ కుర్రాడికీ సంబంధం లేదనుకుంటున్నావు కదూ? ఇహిహి - ఉంది" అన్నాడు.

"చెప్పు - మరి!" అన్నాడు సుందరం.

"మా బాబాయి మద్రాసులో ఓ తెలిసున్న వాళ్ళింటికి వెళ్ళాడుట. ఆ ఇంటాయన మా బాబాయికేసీ చూస్తూ కాసేపు నవ్వుతున్నట్లు ముఖం పెట్టేవాడుట. ఉన్నట్లుండి అంతలోనే తనకు కావలసిన వాళ్ళకు ఏదో ప్రమాదం జరిగిపోతూంటే చూస్తున్నట్లు ముఖం పెట్టేవాడుట. సంభాషణలు మామూలుగానే జరిగిపోయినా ఆ ముఖం మాత్రం అలా క్షణ క్షణానికీ మారుస్తూండేవాడుట. ఆయనే కాదు పద్దెనిమిదేళ్ళ ఆయన కూతురూ అంతేట" ఒక్క క్షణం ఆగి రాజారావు మళ్ళీ అన్నాడు "అందుకు కారణం లేదనుకుంటున్నావేమో - ఉంది. విన్నావంటే నవ్వలేక చస్తావ్!" అన్నాడు. కారణం తలచుకోవడంవల్ల కాబోలు అతనికి అప్పుడే నవ్వు వచ్చేస్తోంది.

సుందరం ఆసక్తితో చూశాడు రాజారావు వంక.

నవ్వును ఆపుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాడు రాజారావు - "ఆ ఇంటాయన, ఆయన కూతురూ కూడా చాలా స్టంటు సినిమాల్లో ఎక్స్ట్రావేషాలు వేశారుట. ఎక్కువ సినిమాల్లో వాళ్ళ పోర్షనేమిటంటే దూరంగా హీరో, విలన్‌తో స్టంటు చేస్తున్నపుడు చూడడమన్నమాట. హీరో నెగ్గుతూన్నప్పుడు ఆనందాన్నీ, ఓడిపోయేలా ఉన్నప్పుడు విచారాన్నీ ముఖంలో వ్యక్తం చేయాలట వాళ్ళు. ఈ మధ్య స్టంటు సినిమాలు ఎక్కువై - అటువంటి సీన్లు చాలా, యాక్టు చేశార్టవాళ్ళు - దాంతో వాళ్ళకా నటన వంటబట్టేసి అప్పుడప్పుడు అనుకోకుండా ఎవరితోనైనా మాట్లాడుతున్నా వచ్చేస్తోంది"

ఈసారి సుందరం నిజంగానే నవ్వాడు - నవ్వుతూండగా అతనికి ఆ బెంచీమీద అబ్బాయి కనిపించాడు అతనింకా తల ఊగిస్తూ అలా శూన్యంలోకి చూస్తూనే ఉన్నాడు. సుందరం నవ్వు ఆగిపోయింది. "ఇంతకీ ఆ కుర్రాడి విషయం చెప్పావు కాదు" అన్నాడు.

"అతనా - అతను నా క్లాస్‌మేట్" అన్నాడు రాజారావు - "క్లాసులో మొదటి బెంచీమీద కూర్చుని మేష్టారు చెప్పే ప్రతిదానికీ తలూపడం అతనికి అలవాటు. ఆ స్టంటు సినిమా వ్యక్తుల్లాగే ఇతనికి అదే వంటబట్టేసింది. మా క్లాసులో మొదటి బెంచి మీద కూర్చునే వాళ్ళందర్నీ పెసరపప్పులని పిలుస్తాము. కానీ క్రమంగా ఆ పేరు ఇతనికొక్కడికే స్థిరపడిపోయింది. ఎందుకంటే అటు సూర్యుడు ఇటు పొడిచిన ఓ రోజున కూడా ఇతను ఫస్టు బెంచీ మీదే కూర్చున్నాడు. మిగతావాళ్ళకా బెంచీ పట్టింపు అంతగా లేదు"

"అయితే మొదటి బెంచీమీద కూర్చుంటే పెసరపప్పు అన్న పేరు రావడమేమిటి? నాకర్థం కాలేదు"

"ఉంది - పెసరపప్పుంటే పప్పుల్లోకల్లా మెత్తనైనది. నానబోసిన పావుగంటలో

నానిపోతుంది. అలాగే - సాధారణంగా మెత్తని మనస్తత్వం గల వాళ్ళే కాలేజీల్లో మొదటి బెంచీ మీద కూర్చుంటారు. మెత్తని మనస్తత్వంకు కాలేజీ నిర్వచనం నీకూ తెలుసుగదా - అందుకే వాళ్ళని పెసరపప్పులనడం-"

"ఓహో!" అని ఆ అబ్బాయివంక మళ్ళీ చూశాడు సుందరం. అతనింకా తలూపుతూ శూన్యంలోకి చూస్తున్నాడు. ఇది ఉపోద్ఘాతము.....

కథ ఇక్కడే ప్రారంభమవుతుంది.

పెసరపప్పుగా పేరు గాంచిన ఆ అబ్బాయి పేరు సుబ్బారావు. మనిషి చాలా మంచివాడు. కానీ అతని పేరు సుబ్బారావని కాలేజీలో ఎవ్వరికీ తెలియదు. తెలిసిన కొద్దిమంది కూడా మరిచిపోవడానికి ప్రయత్నించి నిజంగానే మరిచిపోయారు.

ఆ సుబ్బారావు పార్కుబెంచీ మీంచి లేచాడు. అంతసేపూ మననం చేసుకున్న క్లాసుపాఠాలు ప్రసాదించిన తలనొప్పి పోగొట్టుకోవడానికి కాఫీ అవసరమనిపించి తాగటానికి లేచి కాఫీ హోటలుకి నడిచాడు. కానీ అతని దురదృష్టవశాత్తూ హోటళ్ళన్నీ తగని రష్‌గా ఉన్నాయి. అందువల్ల అతను హోటళ్ళకి వెళ్ళలేకపోయాడు. రద్దీగా ఉన్నప్పుడు హోటల్లో కాఫీ తీసుకోవడమన్నా, టిఫిన్ తినడమన్నా సుబ్బారావుకి తగనిసిగ్గు రద్దీ లేని సమయాల్లో మాత్రమే అతను హోటల్‌కి వెడతాడు.

కాఫీ తాగుదామనుకుని - తాగలేకపోవడంతో తలనొప్పి మరింత ఎక్కువయిం దతనికి. కాఫీ తాగాలనుకోవడంతోనే తలనొప్పి మరింత ఎక్కువై కాఫీ అవసరం కనిపించడమూ, ఇప్పుడది లభించకపోవడంతోనే కలిగిన చికాకువల్ల, మరింత ఎక్కువై కాఫీ లేకపోతే ఎలా అన్నంత పనయిపోయి ఇంటికివెళ్ళి "అమ్మా - కాఫీ" అన్నాడు.

"బాగానే ఉంది వరస సాయంత్రం ఆరున్నరకి కాఫీ ఏమిటి? పద అన్నం తిందువుగాని - నీకిష్టమని పెసరపచ్చడి చేశాను దా" అంది తల్లి.

"అమ్మా!" శివాజీగణేశన్‌లా అరిచాడు సుబ్బారావు. తల్లి తన్ను పరిహసించి నట్లయిందతనికి.

కానీ అతనంత గట్టిగా ఎందుకరిచాడో తల్లికర్థం కాలేదు. కొడుక్కుగానీ పైత్యం చేయలేదుగదా అన్న అనుమానం కూడా వచ్చింది ఆవిడకి.

"పెసరపచ్చడి ఎందుకు చేశావు?" గర్జించాడు సుబ్బారావు.

కొడుక్కి పైత్యం చేసిందని ఆవిడకి రూఢీ అయింది. ఎందుకా? ఈ పైత్య వికారాలు తగ్గుతాయనే - లేకపోతే ఏమిట్రా అరుస్తావ్ - కొంప మునిగిపోయినట్లు - ఇప్పుడేమయిందని చదివి చదివి వేడి చేసున్నావు కదా అని పెసర పచ్చడి చేశాను. నీకేం తెలుసురా - పెసరపప్పు సంగతి - వంటికి అదెంత మంచిదో తెలుసా?"

"ఇక ఆపు - వస్తున్నాను. భోజనానికి" అన్నాడు సుబ్బారావు. "ఔరా ఏమి ఈ కర్ణకఠోర శత్రుసంకీర్తనము" అని భక్త ప్రహ్లాదలోని ఎస్వీరంగారావులా మనస్సులో అనుకుని -

పెసరపప్పు పేరు విన్నప్పుడల్లా తన్నెవరో గేలిచేసినట్లు ఉలిక్కిపడి ఉడుక్కుంటాడు

సుబ్బారావు. ఆ పేరంటే తను ఉడుక్కుంటాడని తల్లికి చెప్పడం అతనికి అస్సలు ఇష్టం లేదు. అందువల్ల అతనికి అప్పుడప్పుడు ఇలాంటి కష్టాలు వస్తుంటాయి.

సుబ్బారావుని పట్టుకు వేధించే సమస్య ఇదొక్కటే. క్లాసులో ఇంతమంది విద్యార్థులుంటే తనకే ఆ పెసరపప్పన్న పేరెందుకు రావాలి? తను చేసిన పాపమేమిటి?

తను ఒకళ్ళజోలికి వెళ్ళడు. ఎవరినీ అపహాస్యం చేయడు. బుద్ధిగా పాఠాలు వింటాడు. ఆడపిల్లలవంక కన్నెత్తి అయినా చూడడు. ఇన్ని మంచి లక్షణాలు కలిగి ఉన్న తనకు క్లాసు క్లాసంతా ఏకమై పెసరపప్పన్న పేరు పెట్టడం న్యాయమేనా?

కాలేజీలో అతన్ని పెసరపప్పని పిలవడం ఎంత ఎక్కువయిందంటే తనపేరు సుబ్బారావని అతనే మరిచిపోయేటంతవరకూ వచ్చింది. ఎవరైనా "సుబ్బారావుగారూ!" అని పలకరిస్తే అతనికి ప్రాణం లేచి వచ్చినట్లుండి కాఫీ ఇప్పించాలనిపించేది. ఇప్పించడం అంటే అది వేరే సంగతి...

అతనెప్పుడైనా క్లాసుకి రాకపోతే "ఈరోజు పెసరపప్పు క్లాసుకి రాలేదర్రోయ్" అంటారు. ఆడపిల్లలకు నోట్సు కావలంటే "పెసరపప్పుగారిని అడిగి తీసుకుందామే!" అనుకుంటారు. కాలేజీ ఎలక్షన్సులో ఓటు కావాలిస్తే "పెసరపప్పు గారిది మా పార్టీయేరా!" అనుకుంటారు. ఫస్టుమార్కు వస్తే - "పెసరపప్పు ఫస్టు మార్కు కొట్టేశాడ్రోయ్" అంటారు. ఆడపిల్లలకేకాకుండా అతని పేరు సంగతి మేస్టర్లకి కూడా తెలిసిపోయింది.

ఈ సమస్య సుబ్బారావుని ఎంతగా వేధించిందంటే అతనోరోజు రాత్రి "పెసరపప్పు - పెసరపప్పు" అని కలవరించాడు. అతనలా ఎందుక్కలవరించాడో అర్థం కాక కొడుక్కి పెసరపప్పంటే ఇష్టమని దానికోసం కలవరించిపోతున్నాడు కాబోలనుకుని మర్నాడుదయం పెసరపప్పు వండింది అతని తల్లి. వండడమే కాకుండ పక్కింటావిడతో చెప్పింది కూడా - "మావాడు నిద్రలో కూడా పెసరపప్పు అంటూ కలవరించాడండీ ఎంతిష్టమో వాడికి"

పక్కింటావిడ కొడుకు వెంకట్రావు ఈ మాటలు విన్నాడు. అతను సుబ్బారావు క్లాసు మేటే. ఈ వార్తను కాలేజీకి మోసేశాడు. "పెసరపప్పుకి - పెసరపప్పంటే ఇష్టంట" అని.

ఈ విధంగా పెసరపప్పు అన్న పేరు సుబ్బారావుకి మరింత స్థిరపడిపోయింది.

ఓరోజు క్లాసులో సుబ్బారావుకి కూర్చునే సీటుముందు ఎవరో - చిన్న పెసరపప్పు ముద్ద తెచ్చి పెట్టారు. సుబ్బారావు ఆ రోజు కొంచెం లేటు గా వచ్చి అలవాటు ప్రకారం తన సీట్లో కూర్చున్నాడు, పుస్తకాలు ముందు పెట్టుకుందామనుకునే సరికి ఎదురుగా డస్కుమీద పెసరపప్పు ముద్ద కనిపించింది. క్లాసు క్లాసంతా ఘొల్లుమన్నారు. ఆడపిల్లలతో సహా లెక్చరర్‌కూడా చిన్నగా తనలో నవ్వుకోడం గమనించిన సుబ్బారావు కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

తను చేసిన పాపమేమిటో అతనికి అర్థం కాలేదు. ఇంతమంది విద్యార్థులు కలిసి ఏడిపించడానికి తన్నే ఎందుకు ఎన్నుకున్నారో అతనికి అర్థమవలేదు. అతని

జీవితం క్లాసులో క్షణక్షణ గండంలా గడుస్తుంది.

ఏదైనా సందేహం కలిగి, లెక్చరర్ నడుగుదామని లేస్తే చాలు "కూర్చోండి పెసరపప్పుగారూ" అని ఎవడో అరుస్తాడు. ఒక్క సుబ్బారావు తప్ప క్లాసంతా నవ్వుతారు.

దేశంలో నిజంగా నాగరికత పెరిగిందా అంటే లేదనే చెబుతాడు సుబ్బారావు. ఎదుటి మనిషిని హింసించడం ద్వారా ఆనందం పొందే తత్వం మానవుడిలో మాసిపోలేదు. అదున్నంతకాలం మానవుడు అనాగరికుడేనని అతని ఉద్దేశ్యం.

అయినా వాళ్ళంతా తనని ఏడిపిస్తే తను మాత్రం ఎందుకేడవాలి? - అనుకున్నప్పటికీ సమయం వచ్చేసరికి ఉక్రోషపడకుండా ఉండలేకపోయేవాడతను.

పెసరపప్పుముద్దని అలాగే ఉంచి పుస్తకాలు పక్కగా పెట్టుకుని కూర్చున్నాడు సుబ్బారావు.

"అబ్బ - ఇక్కడ పెసరపప్పు వాసన" అన్నాడు సుబ్బారావు పక్కనే కూర్చున్న ఓ కుర్రాడు. క్లాసంతా నవ్వారు.

"పెసరపప్పు పక్కన - పెసరపప్పు వాసన వేయక పేలాల వాసనేస్తుందేమిటోయ్" అన్నాడు మరొకడు. ఆ పక్క వాడి పేరు పేలాలు అని అందరికీ తెలుసు. దాంతో క్లాసంతా మళ్ళీ నవ్వారు. ఇక సుబ్బారావు క్లాసులో కూర్చోలేకపోయాడు. తలనొప్పిగా ఉందని లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

"పెసరపప్పు తిను - తగ్గిపోతుంది!!" మళ్లీ ఎవడో అన్నాడు.

"సైలెన్స్" అన్నాడు లెక్చరర్. వెళ్ళిపోతున్న సుబ్బారావు ముఖం చూసి కదిలిపోయిన వ్యక్తి ఒకడున్నాడు. అతనే రాజారావు. కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతూన్న సుబ్బారావు ముఖం చూస్తే హృదయమున్న ఎవడికైనా జాలి కలుగుతుంది. అయితే నేటి విద్యార్థులవి మరీ లేత హృదయాలు. ఎంత లేతవంటే అసలున్నాయా లేవా అనిపించేటంత లేతవి. అందువల్ల వారిని ఇటువంటి సంఘటనలు కదిలించలేవు.

ఆ సాయంత్రమే రాజారావు సుబ్బారావుని కలిసి "ఉదయం జరిగిన దానికి చాలా విచారిస్తున్నాను " అన్నాడు.

"విచారించవలసింది నేను - మధ్యమీరెందుకు?"

"విద్యార్థులు మరీ మితిమీరిపోతున్నారు. మిమ్మల్ని అంతా ఇలా ఏడిపించడం నాకేం నచ్చలేదు. ఉదయం మీ ముఖం చూస్తే నాకు నిజంగా జాలేసింది."

సుబ్బారావుకి కోపం వచ్చింది- "అయితే మీరేం చేస్తారు"

"కుర్రాళ్ళెవరూ మిమ్మల్ని ఏడిపించకుండా చేస్తాను. మీరు నాతో స్నేహం చేస్తే"

"ఎలా?"

"ముందు మనమిద్దరమూ స్నేహితులమనండి!"

సుబ్బారావు అన్నాడు. ఆ క్షణంలోనే వారిద్దరికీ స్నేహం కలిసింది. స్నేహం కలిసిన కొద్ది క్షణాల్లోనే సుబ్బారావు తన హృదయంలోని బాధంతా రాజారావుకి చెప్పుకున్నాడు. ఎన్నాళ్ళుగానో మధనపడుతున్నాడేమో - ఇన్నాళ్ళకు దొరికిన ఒకే ఒక వ్యక్తికి తన

బాధను పూర్తిగా చెప్పేశాడు.

అంతా విని రాజారావు నిట్టూర్చాడు.

"ఈ రోజుల్లో మనం గౌరవంగా మసలాలంటే మామూలుగా ఉండి ప్రయోజనం లేదు. నేను కొన్నిఉపాయాలు చెబుతాను. ఆ ప్రకారం నడుచుకున్నారా మీజోలికి ఎవరూ రారు.

మొదటిది - మీరు మొదటి బెంచీ మీద కూర్చోకూడదు. అలా కూర్చోడం వల్ల తప్పనిసరిగా లెక్చరర్ దృష్టి మీమీదనే ఉంటుంది. అందువల్ల ఆయన తరచు మీ వంకే చూస్తూండడమూ మీరు తలూపటమూ జరుగుతుంటుంది. అది చూసే వాళ్ళకు వినోద కరంగా ఉండి మిమ్మల్నొక వింతగా పరిగణించే అవకాశం ఉంది.

రెండవది - ఎవరేమన్నా లెక్కచేయకూడదు. మన్ని ఎదుటివాడు ఏడిపించినా చిరునవ్వు నవ్వగలిగితే ఎవ్వరూ ఏమీ చేయలేరు. ఎవరైనా సరే ఏడ్చేవాళ్ళని ఏడ్పించడానికి ప్రయత్నిస్తారు తప్ప - ఏడ్వని వాళ్ళ జోలికి ఎవడూరాడు.

మూడవది - క్లాసులో పాఠాలు మరీ అంత శ్రద్ధగా వినకూడదు. మిగతా కుర్రాళ్ళు చేసే అల్లరిలో మనమూ పాలుపంచుకోవాలి. అప్పుడే మిగతా వాళ్ళకు మన పట్ల సోదరభావం ఏర్పడి మన జోలికి రావడం మానేస్తారు.

నాల్గవది - ఆడపిల్లని ఇంతో అంతో ఏడిపిస్తుండాలి నిజానికి అలా ఏడిపించే వాళ్ళంటేనే ఆడపిల్లలకు భయం ఉంటుంది. లేకపోతే వాళ్ళకూ్కడా లోకువైపోవలసి వస్తుంది.

అయిదవది - ఎరిగున్న స్టూడెంట్సు నలుగురయిదుగురి సమక్షంలో ఇంగ్లీషు గానీ, హిందీ గానీ సినిమాలు చూడాలి. అలా చూస్తే మనమీద వాళ్ళకు గౌరవం కలిగి ఏమీ అనలేరు.

ఈ సూత్రాలు కాక - మిగతావి - చూసి నేర్చుకోవలసిందే"

సుబ్బారావు అంతా శ్రద్ధగా విన్నాడు. రాజారావు చెప్పినవన్నీ నిజమేనని అతనికి అనిపించింది. ఆ విధంగా తనూ ఆచరించాలని నిశ్చయించుకున్నాడు.

మర్నాటి క్లాసులో సుబ్బారావు ఆరో బెంచీ మీద కూర్చున్నాడని ఫస్టుబెంచీ బాధగా మూలిగింది. క్లాసుక్లాసంతా ఆశ్చర్యంతో ముక్కుమీద వేలేసుకోవడంతో మొదటి పీరియడ్ అల్లరి జరక్కపోగా ఆ లెక్చరర్ ఆశ్చర్యంతో ముక్కుమీద వేలేసుకున్నాడు.

"రెండో పీరియడ్‌లో సుబ్బారావు పక్కనున్న కుర్రాడు పెసరపప్పు వాసన!" అన్నాడు. సుబ్బారావు నవ్వాడు. ఎలక్షన్ నెగ్గినంత ఆనందంతో నవ్వాడు. పక్కవాడు సిగ్గుపడిపోయి మరీ బఠాణీ గింజంతై పోయాడు.

క్లాసులో మేష్టారు పాఠం చెబుతూంటే సుబ్బారావు కోడికూత కూశాడు. అలవాటులేని పనికావడం వల్ల సుబ్బారావు ఆ పని రహస్యంగా చేయలేకపోయాడు. స్పష్టంగా సుబ్బారావే చేసినట్లు కనిపించినా లెక్చరర్ అతన్ని కేకలు వేయలేదు. తనకళ్ళు పొరబడి ఉంటాయనే అనుకుని ఆ పక్కనున్న కుర్రాడికి ఆబ్సెంట్ మార్కు వేశాడు.

ఆ సాయంత్రం ఒంటరిగా నడిచిపోతున్న ఓ అమ్మాయిని తొండ అని పిలిచాడు సుబ్బారావు. అదేరోజు మొదటి ఆటకి నలుగురి సమక్షంలో "క్లియోపాత్రా" సినిమా చూశాడు.

పెసరపప్పు మొదటి బెంచీ వదిలేశాడనీ పెసరపప్పుకూడా ఆడపిల్లల్నేడిపిస్తున్నాడనీ అంతా చెప్పుకోసాగారు. లభించక లభించక అవకాశం లభిస్తే తన ప్రతిభనంతా చూపడానికి ప్రయత్నించే నటుడిలా అతను క్లాసులో అల్లరిలో విజృంభించాడు. అతని విజృంభణ ఇంకా తారస్థాయికి చేరుకోకుండానే పరీక్షలు వచ్చి అయిపోయాయి.

పెసరపప్పుకు ఫస్టుక్లాసు వచ్చిందని అంతా చెప్పుకున్నట్లు తెలిసిన సుబ్బారావు చాలా బాదపడ్డాడు మనసులో. కానీ అతనా బాదను పైకి తెలియనివ్వలేదు.

అతనూ, రాజారావు కూడా అదే కాలేజీలో బియస్సీలో చేరారు. ఈసారి సుబ్బారావు పూర్తిగా విజృంభించాడు. క్లాసులోని ఆడపిల్లలంతా అతనిని అసహ్యించుకోసాగారు. మేస్టర్ల కతని మీద దురభిప్రాయం ఏర్పడిపోయింది. అయినా అతన్నెవరూ ఏమీ చేయలేరు. ఎందుకంటే పరీక్షల్లో మంచిమార్కులు తెచ్చుకుంటాడు.

సుబ్బారావు అల్లరి మితీమీరిపోతోందని గ్రహించిన రాజారావు అందుకు తన బాధ్యత కూడా కొంతవరకూ ఉన్నదనే ఉద్దేశ్యంతో ఓరోజు సుబ్బారావుని హెచ్చరించాడు – "మీరు ఇప్పుడెంత అసభ్యకరంగా ప్రవర్తిస్తున్నారంటే క్లాసులో అమ్మాయిలంతా మిమ్మల్ని ఆసహ్యించుకుంటున్నారు. మేస్టర్లంతా కూడా అంతే! దేనికైనా ఓ లిమిట్ ఉండాలండీ – మీరు ఇలా ఉండకూడదు....

సుబ్బారావు నవ్వాడు – "ఓర్రి – పెసరపప్పులా మాట్లాడేరు" అన్నాడు.

రాజారావు తెల్లబోయాడు.

కథా నిలయం
4661
శ్రీకాకుళం

✦ ✦ ✦